

عنوان مقاله:

آینده پژوهی تفسیر قرآن؛ بسترها و بایسته ها

محل انتشار:

دوفصلنامه آینده پژوهی ایران، دوره 7، شماره 2 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 24

نویسندگان:

مجتبی نوروزی - استادیار دانشگاه علوم و معارف قرآن کریم

زینب قرایی - دانشجوی کارشناسی ارشد دانشکده علوم قرآنی، مشهد

خلاصه مقاله:

هدف: علم تفسیر، به عنوان مهم ترین علم متکفل فهم قرآن، احتیاج به روشمند شدن و به روز شدن دارد تا بهره برداری از آموزه های قرآن برای همه اقشار مردم به سهولت صورت گیرد. در این پژوهش، منظور از «آینده پژوهی در تفسیر»، توانایی ایجاد مدل های مطلوب برای کارآمدی بیشتر تفسیر در آینده، با بهره گیری از ابزارهای علمی، خلاقیت و با تکیه بر مبانی و قواعد تفسیر و جبران آسیب های تفسیر در گذشته می باشد. روش: این پژوهش، با روش توصیفی تحلیلی، پاسخگوی این پرسش است که زمینه ها و بایسته های آینده پژوهی در تفسیر کدام است؟ یافته ها: نتایج تحقیق حاکی از آن است که توجه ویژه به قرآن، به عنوان مهم ترین منبع تفسیر، تعقل و تدبر روشمند در تفسیر، توجه به پیش نیازهای تفسیر، تفسیر بر اساس مقتضیات زمان، لزوم توجه به تفسیر موضوعی، بررسی تاریخ تفسیر و رعایت آداب و شرایط تفسیر، از مهم ترین بایسته های تفسیر در آینده است که لازم است گروهی فرهیخته و اندیشمند در حوزه تفسیرپژوهی و آینده-پژوهی، به تدوین مدل های مطلوب تفسیرپژوهی بپردازند. نتایج: با توجه به تحولاتی که در حوزه دانش ها، روش ها و انتظارات از علوم در آینده به وقوع می پیوندد، تفسیر نیز متحول خواهد شد. بنابراین، برای این که در نتیجه این تحول، تفسیر قرآن دچار آسیب های مختلف نشود، لازم است بسترها، اصول و بایسته های مختلف تفسیر، مورد توجه مفسران و قرآن پژوهان قرار گیرد.

کلمات کلیدی:

تفسیر قرآن، مدل مطلوب تفسیر، تفسیر پژوهی، آینده پژوهی در تفسیر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1765985>

